Evocare

(Grigore Constantinescu – 15 octombrie 2013)

Maestrul Petre Crăciun a fost un om frumos. Pentru mine, care mă aflam la perioada de integrare în viața universitară, întâlnirea cu profesorii care răspundeau de soarta Institutului marca propriile mele reacții. Desigur, pe la începutul anilor ’70, priveam din vecinătatea catedrei de Istoria muzicii și meditam asupra modului în care se formau studenții la alte disciline. Mi se părea, pe atunci, că relația cu o personalitate în care distincția, discreția și noblețea erau dominante, însemna mult, atât pentru studenți, cât și pentru profesorii mai tineri, asistenții printre care mă număram și eu. Firește, ecourile realizărilor artistice treceau dincolo de studiile de clasă, spre scena de concert și reușitele programelor de spectacol muzical-coral.

În jurul Maestrului Petre Crăciun existau și alte personalități de prestigiu, dar apropierea de cei tineri, farmecul, evitarea unui comportament despotic îi caracterizau prezența și acțiunile. După un timp, Profesorul Petre Crăciun a aceptat și răspunderea de decan al Facultății. Iată prilejul de stabilire a unor alte relații și cu Catedra de Istoria muzicii, unde îndeplineam funcția de secretar. O amintire statornică s-a conturat în aceste înprejurări. Nu uit ambianța de liniște cu care erai întâmpinat în biroul decanului, nici zâmbetul său discret, atenția cu care urmărea dialogul cu vizitatoul. Se stabilea un anume fel de comunicare dincolo de vârste, exista întotdeauna un răspuns precum și posibilitatea de a primi sfatul necesar, soluția dorită. Am pătruns în multe încăperi destinate funcțiilor de conducere. Decorul se asemăna, comportamentul celui care accepta să intri, era adesea diferit, nu numai ca temperament, experiență de viață și disponibilitate benefică. Adesea mi-aşi fi dorit să-i fiu mai aproape, cel puțin ca discipol. Poate din această cauză nu uit mâna prietenească întinsă de profesorul Petre Crăciun interlocutorului, vorba domoală, calmul replicii și lumina zâmbetului.

Asemenea oameni nu ne părăsesc, căci ocrotirea lor ne dăruiește, pacea.